

”קווים לדמותו של ראש הקבלה הטמאה – חיים ויטאל”

הנה בראש מאמר זה נזכיר ונאמר, שחובה לקרוא את המאמרים הקודמים בסדרה זו, על מנת להבין את שאנחנו מנסים להעביר לקורא הנעים החפץ באמת הברורה. כי במאמר זה אנחנו נוכיח בפשטות, כי ראש הקבלה האלילית והמזוהמת מטומאת הגילולים של פרצופי האופל הפנאני, הלא הוא ”חיים ויטאל” שנחשב לאבי הקבלה, היה עובר על לאוין מפורשים ומחם שהיה, ”דורש אל המתים”, מתעסק בענינים ובמעשים של כישוף בפועל, נטה אחר המאגיה והאלילות, נטה אחר האמונה בדעות כוזבות, והלך אחר ההבל ויהבל.

והנה לצערנו, בדורות האחרונים, הסכלות, הבערות והפתיות, הינן נחלת הכלל בקרב היהודים שרואים את עצמם כצדיקים וחסידים. אחת הדוגמאות לכך היא ההערצה העיוורת לכל מיני מקובלים ”קדושים”. שתיים מהדמויות הללו הם לא אחרים מאשר האר”י ותלמידו ממשיך דרכו – חיים ויטאל. במאמר זה נוכיח כי ויטאל בהשראת רבו, עבר בשאט נפש על מצוות לא תעשה שבתורה, והיה עושה מעשים שלא ראויים אף לעמי הארצות הגדולים ביותר.

ובכן, תורתנו קידשה מלחמה כנגד המנהגים המהובלים של עובדי העבודה-זרה למיניהם, וכך ציווה עלינו ה' יתעלה בספר דברים (יה, ט-י): ”לא תלמד לעשות פתועבת הגוים הָהֵם. לא ימצא בך מעביר בְּנוּ וּבְתוּ בְּאֵשׁ קֶסֶם קְסָמִים מְעוֹנָן וּמְנַחֵשׁ וּמְכַשֵּׁף. וְהָכַר חֵבֶר וְשֹׂאֵל אוֹב וְיִדְעֵנִי וְדָרַשׁ אֶל הַמֵּתִים. כִּי תוֹעֵבֶת יְיָ כָּל עֲשֵׂה אֱלֹה וּבְגִלָּל תִּתְּעֵבֶת הָאֱלֹהִים יְיָ אֱלֹהֶיךָ מוֹרִישׁ אוֹתָם מִפְּנֵיךָ. תָּמִים תִּהְיֶה עִם יְיָ אֱלֹהֶיךָ”. וכבר ביארנו למעלה במאמר הקודם, שהעוון החמור ביותר הוא ללמוד על מנת לעשות, כמו שאמר בפסוק, ”לא תלמד לעשות!”, וכל שכן אם ילמד אחרים ”לעשות”.

והנה בעקבות התורה שבכתב ומסורת התורה שבעל פה, פסק רבינו הטהור הרמב”ם בספר המצוות (לאוין לה): ”האזהרה שהוזהרנו מלדרוש ידיעה [=כל דבר מסויים] מן המתים, כפי מה שמדמים [=בני אדם חיים בזה העולם] אשר הם [=לפי האמת] מתים באמת, ואף-על-פי שהם אוכלים ומרגישים [וכפי שדרשו חז”ל בכרכות יח: אלו רשעים שבחיהו קרויין מתים] ... והעובר על לאו זה חייב מלקות”. והוסיף רבנו בהלכות עבודה-זרה (יא, י), בשתי הפסקות הבאות: ”אי-זה הוא דורש אל המתים? [לדוגמה:] זה המרעיב את עצמו ... כדי שיבוא המת בחלום ויודיעו מה ישאל עליו. ויש אחרים ... אומרים דברים ומקטירין קטורת ידועה [בדיוק כפי שנהג חיים ויטאל, וכמשך נביא את הדברים] וישנים לבדם, כדי שיבוא מת פלוני ויספר עמו בחלום. כללו של דבר: כל העושה מעשה [=כל מעשה שיהיה על מנת שידבר עמו המת או יתקשר עמו בצורה כזו או אחרת, כגון השתחחות בפשיט ידיים ורגליים על קברו, וייחוד ייחודים עם נשמתו וגופו, ועוד רבים מן ההזיות וכיוצא בהם], כדי שיבוא המת ויודיעו – לוקה! שנאמר: 'לא ימצא בך ... ודורש אל המתים'”.

וכעת אציג ראייה פשוטה אשר מוכיחה שחיים ויטאל למד מרבו לעשות את התועבה הזו, דהיינו לעבור על הלאו המפורש הזה של דורש אל המתים, ואלו דבריו בשער הייחודים (ה).

(ד:) "וכאשר תשתטח על קברו, תכוון כי על-ידי השתטחותך עליו כפי שטו ידים ורגלים וכו' [...]. ואז, על-ידי התפשטות נפשו בעצמות, יהיו כאילו הם בחייהם, ואז יוכל לדבר עמך כל אשר תשאל ותחפוץ [...]. ובהיותך משתטח עליו [על קבר המת] בכוונה הנ"ל, תיחד היחוד שתרצה ואז תפשט נפשו בעצמותיו לפי שעה ויגיד לך תעלומות חכמה". ע"ב.

והנה מוכח וברור שבהוראת דבר זה, מלבד שחיים ויטאל היה דורש אל המתים ועבר על לאו מפורש מן התורה, עוד נתן מכשול לבאים אחריו והורה בן בספר כתוב לדורות! ונמצא כי החטיא אחרים לדורש אל המתים! ועד היום החטאה זו מפעפעת בליבות בני האדם. וכמו שאמר בעצמו, "ואז יוכל לדבר עמך כל אשר תשאל ותחפוץ ... ויגיד לך תעלומות"! כלומה, על פי מה שלמדנו לעיל, זו דרישה אל המתים במלוא מובן המילה!

וכבר הסביר רבינו וכתב בלשונו הזהב, "כל העושה מעשה כדי שיבוא המת ויודיעו - לוקה". והנה מוכח ופשוט שחיים ויטאל עבר על לאו מפורש מן התורה. ודע קורא נעים, שבזמנים עברו עשו דברים אלו כי חשבו שהמת יגלה להם דברים מסויימים שהם מחוץ למושכל האנושי. אמנם אין העיקר כאן באיסור לאו זה - "כדי שיודיעו", אלא העיקר כאן, "דורש אל המתים", כלומר הדיבור אליהם שאין בו תועלת, כל דיבור כזה הוא אסור וחמור מאוד! ומדוע? כי בדיבור אליהם מלבד שאין בו שום תועלת לעולם, אלא שכאשר אדם ידבר אל המתים בכל צורה שתהיה, דבר זה מוליד אצל בני האדם נטיה אחר האמונות הכוזבות, והזהיר מזה ה' יתברך בתורתו מאוד מאוד, עד כדי כך שהעובר על ענין זה לוקה ארבעים חסר אחת, וכל זה מפני קלות ההמשכות אחר אמונות ההבל והולדת המחשכים בליבות האנשים, ונטיה אחר המאגיה והאלילות.

"דורש - הבנת מהלכי הבורא יתברך"

ולכן נאמר דווקא לשון, "דורש אל המתים" בכתוב, כלומר שמפנה עצמו מן הדרישה מאת הבורא, לדרישה מן המתים! ומה הוא "דורש", כמו שאמרו (משנה חגיגה ב' א): "אין דורשין במעשה מרכבה", ולעולם מילת דורש זה החפץ לדעת את פעולות ה' יתברך בעולם, שהוא ידיעת מעשה מרכבה. כמו שביארנו היטב בסדרת המאמרים על מעשה מרכבה - להצן כאן למעבר לסדרת המאמרים.

וזה מה שאמר בתהלים (תהלים פרק יד פסוק ט): "יְהוָה מִשְׁמַיִם הִשְׁקִיף עַל-בְּנֵי-אָדָם לְרֹאוֹת הַיָּם מִשְׁפִּיל דָּרַשׁ אֶת-אֱלֹהִים". ומה הוא "דורש"? מחפש לדעת וחוקר היטב בשכלו הוֹךְ כיצד הבורא יתברך מנהל את עולמו בצדק, וזה נקרא, "משכיל". ועל זה אמר (ירמיהו פרק ט פסוק כב - ט): "כֹּהן אָמַר יְהוָה אֱלֹהֵינוּ הִלֵּל חֲכָם בְּחִכְמֹתָו וְאֵלֵינוּ הִלֵּל הַגִּבּוֹר בְּגִבּוֹרָתוֹ אֱלֹהֵינוּ יִתְהַלֵּל עֲשִׂיר בְּעֲשָׂרוֹ: כִּי אִם-בְּזֹאת יִתְהַלֵּל הַמִּתְהַלֵּל הַשֶּׁבֶל וְיָדַע אוֹתִי כִּי אֲנִי יְהוָה עֹשֶׂה חֶסֶד מִשְׁפָּט וְצִדְקָה בְּאָרֶץ כִּי-יִבְאֵלָה חֲפְצֵי נַאֲסֵי-יְהוָה". ומי זה נקרא "משכיל", זה היודע ומתחיל להבין את מהלכי ה' יתברך בעולם! ולכן משה רבינו היה הנביא הגדול ביותר, כי ידע את כל הדרכים שהבורא יתברך מנהיג את העולם, עד שלא נשאר בו שום ספק על אמיתות

מציאותו וצדקות דינו. וכפי שביארנו במאמרים על מעשה מרכבה. עיין שם. וזו היתה תלונת ה' יתברך על שאול, כמו שאמר (דברי הימים א פרק י פסוק יג - יד): וַיִּמָּת שְׂאוּל בְּמַעְלֵוֹ אֲשֶׁר מַעַל בַּיהוָה עַל־דְּבַר יְהוָה אֲשֶׁר לֹא־שָׁמַר וְגַם לְשְׂאוּל בָּאוּב לְדָרוֹשׁ: וְלֹא־דָרַשׁ בַּיהוָה וַיִּמִּיתֵהוּ וַיִּסַּב אֶת־הַמְּלוּכָה לְדָוִד בְּיָשׁוּי. ומה פירוש, "ולא דרש בהשם"? לא חיפש להבין את דרכיו ואת פעולותיו בשכלו הזך! וזה שאמרה התורה והעידה (בראשית פרק כה פסוק כב - כג פרשת תולדות): "וַיִּתְרַצְצוּ הַבָּנִים בְּקִרְבָּה וַתֹּאמֶר אִם־יָבִן לְמָה זֶה אֲנִי וְתִלְדָּ לְדָרַשׁ אֶת־יְהוָה". ומה הוא "לדרוש את ה' "? ההבנה כמעשה המרכבה, ההבנה מדוע הבנים מתרועצים בקרבה! והיתה רבקה נביאה, לכן ידעה להבין עניני המרכבה! והלכה לדרוש ענין זה לבדה, כי לא כל אדם ראוי להבין עניני המרכבה.

ועל זה אמרו חז"ל והביאו את האמרה הידועה (תלמוד בבלי מסכת חגיגה דף יג עמוד א): " ... במופלא ממך אל תדרוש ובמכוסה ממך אל תחקוה, במה שהורשית התבונן, אין לך עסק בנסתרות". והיתה כוונתם שכבר לאחר תקופת רבי עקיבא ותלמידו, כמו שמבואר שם בתלמוד, ירדה חולשה גדולה לעולם, ואין בני אדם אשר יכולים להבין עניני מעשה מרכבה! ולכן הזהירו ואמרו, שאדם לא ינסה לדעת את מהלכי הבורא יתברך בעולם כפי שניסו השלימים הקודמים לדעת, ועל זה אמרו, "במופלא ממך אל תדרוש", ומה הוא, "מופלא"? כל דבר שמחוץ למושכל!

ואם הדברים כך על תלמידי רבי עקיבא, מה יענה חיים ויטאל ורבו? מה יענו כל בעלי הקבלה האלילית והטמאה? שלא די שחירפו בעצמותו של הבורא, ועבדו את הפרצופים, ועשו את הבורא יתברך כזקוק לבריותיו, עוד עברו על איסור חמור של לימוד עניני מעשה מרכבה!

ולכן מבואר יוצא, כי כמעשה זה של חיים ויטאל המובא לעיל, מלבד איסור דורש אל המתים, מצטרף איסור נוסף: "ואבן משכית לא תתנו בארצכם". וכה דברי רבינו הטוהר הרמב"ם בספר המצוות (לא תעשה יב): "האזהרה שהוזהרנו מלעשות אבנים מוכנות להשתחות עליהן [בפישוט ידים ורגלים], אפילו אותה ההשתחויה היא ל[כבוד] ה' יתעלה. וגם זאת [איסור, והכל ב]-כדי שלא להתרמות לעובדי פסילים, לפי שכך היו עושים אבנים מצוירות משוכללות בעשייתן לפני הפסילים, ועליהן היו משתחוים לאותו הפסל. ואמר יתעלה: "ואבן משכית לא תתנו בארצכם להשתחות עליה" (ויקרא כו, א). והעובר על לאו זה - חייב מלקות".

וביתר ביאור בספרו של רבינו "משנה תורה" (הלכות עבודה זרה ו, ו) כתב וז"ל: "אבן משכית האמורה בתורה אע"פ שהוא משתחוה עליה לשם [יתברך], לוקה, שנאמר 'ואבן משכית לא תתנו בארצכם להשתחות עליה', מפני שהיה דרך עובדי כוכבים להניח אבן לפניו להשתחות עליה. לפיכך אין עושין כן לה'. ואינו לוקה עד שיפשוט ידיו ורגליו על האבן ונמצא כולו מוטל עליה [כדיוק כמו שהיה נוהג ויטאל וכן הורה לאחרים לעשות], שזו היא השתחויה האמורה בתורה". ע"כ. ואם לא די בכך כדי להבין שחיים ויטאל היה עובר על לאו דאורייתא של דרישה אל המתים, ראו נא דברי החוקר יובל הררי במאמרו "מאגית החלום היהודית", שם הוא חושף

כי בשנים האחרונות נתגלה חיבור בכתב ידו של ויטאל, שהוקדש למאגיה, לקבלה מעשית, לרפואה ולאלימיה, ושמוכנה כיום 'ספר הפעולות', או ספר "תעלומות חכמה". והנה לפניכם מדברי הררי במאמרו: "רח"ו כתב את ספרו במשך שנים רבות וקיבץ בו חומר מאגי רב ומגוון. אחת מחטיבות החיבור, שבה קיבץ תשע-עשרה פעולות לשם דיבור עם מתים (בעיקר באמצעות זימנם בחלום), היא אוסף עצום בהיקפו, הן כשלעצמו והן בהשוואה לכמות הכוללת של מרשמים למטרה זו שפוזרים בספרות המאגית היהודית. היקף המידע שרח"ו קיבץ וכינוסו יחדיו, מעידים ללא ספק על החשיבות הרבה שייחס לתחום זה של פעולה ועל העניין המיוחד שמצא בו. דבר זה מסתבר (אולי) גם מעדותו במקום אחר בחיבור, בנוגע לניסיון שעשה להוציא אל הפועל את אחד המרשמים מסוג זה.

בין הסעיפים שכונסו תחת הכותרת, "אלו הם הפעולות שניסיתי ממה שמצאתי כתוב בספרים ולא נתאמתו בידי ולא עלתה פעולתם בידי", כתב רח"ו את הדברים הבאים (עמ' שמש ס' ב): "לראות בחלום מת או חברך או מי שתרצה. קח ליל שבת פתילה אחת או שתיים ותשימם בנה. וקודם שתדליקם תאמר: אני דולק אלו הנרות על שם פלוני מת או חי, או בני, או חברי, שיבוא לי בחלום ואראנו. ואח"כ תדליק את הנר. ובליל מוצאי שבת תיקח הפתילות מה שנשתייר מהם שהדלקת בליל שבת, ותניחם תחת מראשותיך ותישן ותראה מי שתרצה". שמונה-עשר המרשמים לשאלת חלום שקיבץ בזה אחר זה, בסעיף שבו תרתו, "גם אלו הקבלות מעשיות ניסיתים ולא עלו בידי", מלמדים כי הרב ויטאל היה עסוק מאוד בנחש חלומות, וביקש שוב ושוב לקבל מידע [מן המתים] בשנתו מן העבר שהוא של המציאות. דא עקא, שהדבר לא עלה בידו.

רח"ו שיבץ בקובץ המרשמים לשם שיחה עם מתים שתי גרסאות של מרשם שתכליתו לדובב מת בנווייתו. זהו מרשם נטול השבעה לשם השגת אבן פלאית, שבהינתנה על-פיו של מת תעוררו לשוב ולדבר. זו לשון אחד הנוסחים (עמ' יד' ס' סה): "לעשות אדם מת שידבר. לך אל קן העורב וקח הביצים שלו ובשלם יפה עד שיהיו קשים וחזקים, ואחר כך תחזירם בקן. ויבא העורב על הביצים וימצאם קשים וילך ויביא אבן קשה טובה. ושים האבן על פי המת ויאמר כל מה שתרצה". עד כאן דברי הררי במאמרו הנזכר. ומבואר בפירושו וברור הדבר, שחיים ויטאל ראש הקבלה האלילית של פרצופי האופל, היה דורש אל המתים, נוטה אחר האמונות הכוזבות, עושה מעשה כישופים, והלך אחר ההבל וההבל.

והנה לפניכם עוד מספר דוגמאות מ- "ספר הפעולות", המלמדות אותנו כמה עמוק נפל ויטאל בעוון "דרישה אל המתים" ועוד. בעמוד יא סעיף מה: "להביא המת בחלום. לך אל קברו ותצייר כאלו הוא חי לפניך אלא שהוא ישן ותקרא אותו ג' או ד' פעמים באופן שאם היה חי היה מקיץ משנתו. ואח"כ תאמר לו: תדע לך שלא באתי אליך להטריחך אלא לדעת ממך על עניין כך וכך, שתבוא בלילה הזה בחלום ותגיד לי מענה שאלתי. ומפני כך אני לוקח מעט עפר מקברך. וכמו שאני לוקח העפר הזה מקברך כך אני לוקח הרוח שלך שתהיה מוכרח להגיד לי תשובה על ענין פלוני. ואני משביע ומקיים עליך בשם דומה שר של הנפשות", וכו'.

בעמוד יב סעיף ג: "להביא המת בחלום שיגיד לו שאלתו. יכתוב אלו השמות בעץ אחד או באבן על האדמה אשר על קברו בדיו. אוזפן סוזא דמייל. ויכתוב לצד ראשו של מת או לצד כל מקום גופו באיזה צד שיהיה. ואח"כ יזרע גם כן על קברו זרע כוסברה ולסוף ז' ימים יראה המת ההוא בחלום ויגיד לו שאלתו ובכל לילה ולילה יראה אותו עד שימחוק השמות. בדוק ומנוסה".

בעמוד יג סעיף ג: "להביא רוח אחד בחלום אשר יגיד לך האמת מכל מה שתשאלהו הן מגנבה הן מכל דבר אחר. לך אל קבר אדם מת וקרא אותו ג' פעמים בשמו. ושים ראשך אצל הקבר אצל ראש המת, וקרא אותו ג' פעמים בשמו. ואמור אתה פלוני, בעוזיאל או אטנל, השומר עצמות המתים והוא אדון המתים אשר תחת ידו עצמותיהם, אשביע אותך שתיקח ממנו רשות וכוח לבא אלי באיזה יום או לילה. בשלוח והשקט תבוא ותגיד לי האמת מכל דבר אשר אשאל מעמך. וקח עפר מהקבר אשר על ראשו ושים אותו בבגד פשתן נקי. וכשתלך לישן שימנו תחת האוזן הימני ותישן עליה, או תהיה ער, ובליילה יבוא לך המת ויגיד לך האמת מכל דבר יענה ולא תפחד מדבר".

בעמוד יד סעיף סג: "זה מצאתי בספר אמיתי. בשעה שהאדם נוסס, תלחוש באזנו הימנית, ואח"כ בשמאלית, ואח"כ במצח: משביע אני עליך בשם עוזיאל בעל הרוחות, ובשם חפניאל שר רבו, שיש לו אלף פיות ובכל פה יש לו אלף לשונות ובכל לשון ולשון נותן שבח לבוראו, ובשם דומה שר של הנפשות, ובשם המפורש אשר כל צבא מרום עליונים ותחתונים מקבלים ממנו שהוא יאהדונהי בשכמל"ו (ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד) שמיד לאחר פטירתך בלי רעש ופחד תבוא אלי לדבר עמי ולהגיד לי כל מה שאשאל ממך באמתות בלתי ערמה ומרמה. ואני מבטיחך שאתן צדקה לעניים בעבור נשמתך. ובכל פעם שאקרא לך בשמך תבוא אלי בין ביום בין בלילה. ולא תלך כי אם ברשותי אחר שתגיד לי כל מה שאשאל ממך באמתות".

שם בסעיף סו: "עשב סאנטא, והיא ארוכה בשיווי ויש לה עלים קטנים [...] מי שייקח מים בשעה רביעית מן הלילה וילך בקבר אדם מת, עם איזה רוח שירצה לדבר, ישליך על הקבר המים עם זאת העשב, ויהיו המים מעושנות עם קושט ועם מוסק ויאמר 'סורני פורגי סורני ותבא ותדבר עמי'. וזה יעשה שני ימים ובשלישי יבא אליך וידבר עמך מה שתרצה". שם בסעיף סח: "נוסחא אחרת. כתוב אלו השמות על אבן או על עץ על קברו ויכתבם לצד ראשו ואח"כ יזרע על קברו זרע קולאנטרו ולסוף ז' ימים יראה המת בחלום ויגיד לו בלא שאלתו. ובכל לילה ולילה תראהו עד שתמחוק השמות הנזכרים, ואלו הם: אוזפן סוזא רגנייל".

"איסור קוסמות – הגדת עתידות" שעבר חיים ויטאל

כמו כן, הגדת העתידות באופן כללי, אף היא אסורה מהתורה והיא כלולה בלאו אחר, והוא שלא לקסום. והנה לפניכם הגדרת רבינו הטהור הרמב"ם ללאו זה בספר המצוות (לאויין לא): "הוזהרנו מלקסום, כלומר לעורר את כוח ההשערה [=על ידי תפישה מהירה ומקיפה של נסיבות קיימות וצפויות, וברור כי ידיעת הרקע או מקצתו עוזרים הרבה בעניינים הללו] (הרב יוסף קאפח במקום) באחד ממנייני

העוררות. לפי שכל בעלי הכוחות הללו אשר אומרים מה שיהיה לפני היותו, לא ייתכן להם דבר זה אלא מפני שכוח ההשערה בהם חזק, ויארע על הרוב כפי האמת והנכון [...] והכרחי הוא לבעלי הכוחות ההשערתיים הללו לעשות איזה מעשה כדי לעורר בו את כוחו ולעודד את פעולתו: יש מהם מי שמכה במקל על הארץ [...] ויש מהם מי שזורק אבנים קטנות ביריעת עור ומאריך להביט בהן ואחר-כך יגיד [...] ומהם מי שזורק חגורת עור ארוכה על הארץ ומביט בה ומגיד".

ובכלל אלה נכללים גם ה-"קוראים" למיניהם, שקוראים את העתידות בכף היד, או בקלפים, או בקפה, וכיוצא בזה משאר ההבלים וההזיות הנגעלות. רבנו ממשיך ואומר בספר המצוות שם, וכה דבריו: "והמטרה בכל אלה לעורר את הכוח שיש בו, לא שאותו דבר עצמו פועל משהו או מורה על משהו [הקפה או הטארט או שרטוטי הידיים]. וזו טעות ההמון, כי כאשר מתאמתות להם מקצת אותן ההגרות, חושבים שהפעולות הללו מורות על מה שיהיה". ע"כ. כלומר, ההמון חושבים ששרטוטי כף היד או רישומי הקפה או מה שעלה בקלפים, הם אלה שמורים על מה שיהיה, והאמת היא, שכל אלה אינם אלא הסחת הדעת כדי לעורר את אותו כוח השערה שיש בכל אדם ברמה שונה. ומי שיש לו כוח השערתו ברמה גבוהה, תסייע לו מאד פעולה חיצונית זו כדי להפעיל את כוח ההשערה שבו.

רבנו מוסיף וקובע בספר המצוות שם, וכה דבריו: "העושה איזה מעשה שיהיה מן המעשים הללו וזולתם, מכל מה שנוהג בדרך זו נקרא קוסם, אמר ה': 'לא ימצא כָּךְ [...] קָסָם קָסָמִים' [דב"י, י]. ולשון ספרי: 'איזהו קוסם? זה האוחז במקלו ואומר אם אלך או לא אלך'. ועל סוג זה של עוררות [כוח ההשערה] המפורסם באותו הזמן אמר הנביא: 'עַמִּי בְּעֵצוֹ יִשְׁאַל וּמִקְלוֹ יִגִּיד לוֹ' [הושע ד, יב]. והעובר במעשה זה לוקה, כלומר הקוסם ומגיד על-ידי מעשה שעושה, לא השואל את הקוסם, אבל השואל מתועב מאד [מכין אותו מכת מרדות]".

והוסיף רבנו בהלכות עבודה-זרה (פרק יא): "אי זה הוא קוסם? זה העושה מעשה [...] כדי שִׁישׁוּם וְתִפְנֶה מחשבתו מכל הדברים, עד שיאמר דברים שעתידין להיות, ויאמר דבר פלוני עתיד להיות, או אינו הווה. או שיאמר שראוי לעשות כך והזהרו מכך ... יש מן הקוסמין שהוא ממשמש בחול או באבנים; ויש מהן מי שנוהר לארץ וצועק; ויש מי שמסתכל במראה של ברזל או עששית ומדמין ואומרים; ויש מי שאוחז מקל בידו ונשען עליו ומכה בו עד שתפנה מחשבתו ומדבר - הוא שהנביא אומר: 'עַמִּי בְּעֵצוֹ יִשְׁאַל וּמִקְלוֹ יִגִּיד לוֹ' (הושע ד, יב) ... 'אסור לקסום ולשאול לקוסם. אלא שהשואל לקוסם מכין אותו מכת מרדות, אבל הקוסם עצמו אם עשה מעשה מכל אלו וכיוצא בהן [=כגון 'קוראים' למיניהם] - לוקה, שנאמר: 'לא ימצא כָּךְ [...] קָסָם קָסָמִים' (דב"י, י)". ומוסיף ומעיר שם הרב יוסף קאפה, וזה לשונו: "ואחת היא דעת רבנו, שכל אלה הבל המה מעשה תעתועים [...] ונראה שכל כיעורו [של הסכל והפתי אשר שואל את הקוסם, הוא] על-ידי זיהום מחשבתו בדברי הבל שאין ראוי לישראל מקבלי תורת ה' לעסוק בהן". עכ"ל. נמצאנו למדים, שמי שהולך ומבקש עתידות או נסתרות מכל מיני מגידי עתידות, קוראים בקפה וכדומה, עובר בלאו וחייב מלקות!

ובעת אציג בפניכם מקצת מעשיו של חיים ויטאל, שעבר בשאט נפש על לאווין מפורשים בתורה. ואלו הדברים שכתב בספרו "ספר החזיונות" (מהדורת מכון בן צבי בעמוד 47 סעיף ד): "שנת כה, היה בצפת החכם ר' לפידות אשכנזי ז"ל יודע עתידות אמתיות, והיה זה על-ידי שהיה מביא לפניו נפש חי או נפטר, אפילו מן הקדמונים, ומגיד לו כל חפצו. ויום אחד הלכתי לביתי על עניין אחד [שיגלה לו דברים מסוימים]. ע"ש.

עמוד 48 סעיפים ה-ו: "שנה הנזכרת. ראיתי אשה בקיאה בטיפות השמן על המים [בעין קריאה בקפה של ימינו] ואמרה לי" וכו'. "שנת ל' הייתה אשה חכמה מדברת עתידות וגם היתה בקיאה בחכמת טיפות השמן. והיו קורין אותה 'בעלת החלומות'. ואשאל ממנה על השמן בלחש, כמנהג [...] עוד חזרתי לשאול בלחש על השמן" וכו'.

"איסור כישוף – שעבר חיים ויטאל"

וישנו לאו נוסף והוא הכישוף, וכך כתב הרמב"ם בספר המצוות (לאווין לה): "האזהרה שהוזהרנו מכל מעשה הכשפים [בפעל על ידי מעשה בידים], והוא אמרו יתעלה: 'לא ימצא כך וכו' ומכשף'. והעובר על לאו זה חייב סקילה אם היה מזיד, וחטאת קבועה אם היה שוגג. אמר יתעלה: 'מכשפה לא תחיה'". ובהלכות עבודה-זרה פרק יא, פוסק רבנו בעניינו של המכשף: "המכשף – חייב סקילה". וכבר כתבנו במאמר הקודם, שרבינו מזהיר ואומר, שכישוף הוא מין ממיני עבודה זרה, ושקר גמור הוא! וכל מה שהמכשף חייב סקילה, לא על עצם שינוי הדבר וכוח הכישוף חלילה! אלא על החדרת הזיות לליבות בני אדם שיש כח בכישוף, ונמצא העושה כישוף דינו למוות, משום שמחדיר לליבות הפתאים שיש כח לעבודה זרה! והודיע רבינו הטהור, שכל המאמין וחושב שיש כח לכישוף הרי מוחו ודעתו כמו של ילדים ותינוקות!

וראו כיצד חיים ויטאל לא פסח גם על לאו זה, ואלו דבריו ב"ספר החזיונות": עמוד 50 סעיף יב: "שנת לה. הייתי דורש בירושלים בקהל יום שבת בבוקר. והיתה שם רחל אחות ר' יהודה משען, וסיפרה לי כי כל הזמן שהייתי דורש, ראתה עמוד של אש על ראשי ואליהו ז"ל מימיני מסייע אותי, וכשגמרתי מלדרוש נסתלקו שניהם. גם בדמשק שנת ס"ב ראתה [רחל הנ"ל] עמוד אש על ראשי בהיותי שליח ציבור ביום הכפורים [...] והאשה הנזכרת רגילה לראות מראות ושדים ורוחות ומלאכים, וצודקת כרוב דבריה מזמן קטנותה ובגלותה".

עמוד 54 סעיף כא: "שנת סט. בחול המועד של פסח הלך ר' יוסף סיגורא לבית פליל [מכשף מוסלמי] אחד, בקי בגורל החול ובראיית השדים. ובתחילה שאל בגורל החול, בלחש, כמנהג [...] אח"כ ביום המחרת בא הפליל הנ"ל לביתי לראות פני [...] ואשאל אני בעצמי [...] ועתה אנגיד לך ענין הכ"ח מלכים הנו', כפי מה שפירש לי הפליל המכשף הנוכר". ע"כ. ובעמוד 62 סעיף כג: "ביום ו' לאב הוריד ר"י בוס מלאך אחד ממשרתי צדקיא שר היום החול, ונגלה במראה זכוכית כמנהג, ושאלתי ממנו וכו'".

ומה שהבאנו לפניכם הוא מעט מזער מהדברים הקשים הכתובים בספר החזיונות הנ"ל, אולם די בהם כדי להבין במה ובמי מדובר. ואחתום עניין זה בדברי רבנו הטהור הרמב"ם בהלכות עבודה-זרה שם (פרק יא, הלכות כ-כא) שמשקפים במדוייק את דמותם של חיים ויטאל ומעריציו ממשיכי דרכם: "ודברים אלו כולן [כל ענייני המאניה שהוכחו בפרק יא שם בהלכות עבודה זרה, כולן] דברי שקר וכזב הן, והן שהטעו בהן עובדי עבודה-זרה הקדמונים לגויי הארצות כדי שינהו אחריהן. ואין ראוי לישראל שהם חכמים מחוכמים להימשך בהבלים האלו, ולא להעלות על הדעת שיש בהן תעלה [=תועלת], שנאמר: 'כי לא נחש ביעקב ולא קסם בישך אל' [במ' כג, כג]. ונאמר: 'כי הגוים האלה אשר אתה יורש אותם אל מעננים ואל קסמים ישמעו ואתה לא כן נתן לך יי אלהיך' [דב' יח, יח]. כל המאמין בדברים אלו וכיוצא בהן [מענייני המאניה ההזויות], ומחשב בליבו שהן אמת ודברי חכמה אבל התורה אסרה אותן, אינו אלא מן הסכלים ומחוסרי הדעת, ובכלל הנשים והקטנים שאין דעתן שלמה. אבל בעלי החכמה ותמימי הדעת ידעו בראיות ברורות, שכל אלו הדברים שאסרה התורה אינם דברי חכמה, אלא תהו והבל שנמשכו בהן חסרי הדעת, ונטשו כל דרכי האמת בגללן. ומפני זה אמרה תורה כשהזהירה על כל אלו ההבלים: 'תמים תהיה עם יי אלהיך' [דב' יח, יג; כלומר, אל תימשך אחר המאניה אלא אחוז באמונה זכה וברה]."

"לא לבעלי לב חלש - למי שלא התעורר להבין מי חיים ויטאל"

ואם עדיין לא התעוררנו להבין מי באמת היו ויטאל ומורו ארי, אביא לפניכם דברים מזעזעים אף יותר, ותחילה אבקש מחילה מכבוד המקום וכבוד הבריות. באחד ממאמריו של חוקר הדת תומר פרסיקו הוא סוקר את הספר של רוני ויינשטיין: "שברו את הכלים: הקבלה והמודרניות היהודית" (הוצאת אוניברסיטת תל-אביב). וכך הוא כותב בין דבריו (בחמש הפסקות הבאות): "בספר ויינשטיין לוקח אותנו למסע מעמיק לאורך שדרות שונות בתרבות האירופאית, ומסביר כיצד תהליכים שהתרחשו בצפת של המאה ה-16 ואחריה קשורים בצורה הדוקה לתהליכים שעברה במקביל החברה הנוצרית הקתולית."

ויינשטיין מראה כמה וכמה תחומים בהם הייתה התפתחות מקבילה ב"תרבות הבארוק, [ב]אמונות הדתיות של הקונטר-רפורמציה הקתולית ו[ג]עולם היהודי, בתיווכה של קבלת צפת". ביניהם הוא מונה את עלייתו של דמות הקדוש; ההתעסקות הציורית בעולם הבא; תפילות אל מלאכים כגורמים מתווכים; התעצמות העיסוק במשיחיות; הפיכת התודעה לציר מרכזי בחיים הדתיים; תפיסה של "חטא קדמון" שרובץ על האדם; עיסוק במוות על קידוש ה' (או למען האמונה הנוצרית הנכונה); עלייתה של דתיות נקבית ושל נשים; עלייתן של הוראות דתיות דקדניות; עיסוק בקברי קדושים. פנים אלה של התופעה הדתית עלו בקבלה הלוריאנית מתוך דיאלוג, מודע או לא מודע, עם התרבות הקתולית, עד-כדי-כך שויינשטיין קובע ש"מעולם לא הייתה המסורת הקתולית נוכחת כל-כך בתרבות היהודית כפי שהייתה במהלך המאה השש-עשרה והשבע-עשרה באמצעות קבלת צפת" (עמ' 28) [...]. ויינשטיין מראה כיצד הגוף הפך למוקד הדרמה הדתית עבור האר"י ותלמידיו. כמובן, עבורם הגוף האנושי הוא בן דמותו של האנתרופוס האלוהי, והרי על-פי המסורת הקבלית כל הישויות העליונות

מקבילות לאדם. אולם, מה שויינשטיין מדגיש הוא עד כמה העיסוק בגוף היה אינטנסיבי, וכלל הרבה יותר מהוראות כיצד לתפעל את מערך הפרצופים השמימיים. למעשה, על-פי ויינשטיין מדובר ב"היפוך קופרניקאי", שבמסגרתו מוקד החיים הדתיים עבר מהאל – אל גוף האדם. החידושים המדעיים של המחצית השנייה של המאה ה-16 הפכו את הגוף בעיני בני התקופה למערכת מורכבת ומתחכמת מאוד [...]

לא סתם הסוד המיני הודגש כל-כך – הרי מערכת הקשרים הפנימיים בעולמות האלוהים מוסכרת על-ידי תבניות מיניות: הפרצופים של האר"י הן 'משפחה קדושה', כדברי ויינשטיין, ותפקיד המקובל הוא להביא לזיווגים סדירים ועמוקים בין חבריה. בסופו-של-דבר השפע האלוהי אמור לרדת מלמעלה, מהקומפלקס הזכרי שהוא האלוהות, אל האדמה, שהיא ספירת המלכות, השכינה, כנסת ישראל זוגתו, אנחנו". עד כאן דברי פרסיקו מהם אנו למדים בין היתר, לאיזה שפל הגיעו המקובלים של אותה תקופה. וכחמשך לדברים אלה הוא מביא שלוש דוגמאות מזועזעות שהעתיק ויינשטיין מכתבים של חיים ויטאל וארי. שתי דוגמאות מ"ספר הפעולות" שהזכרנו במאמרנו לעיל: "ליזוהר מן הבורושא, Bruja [מכשפה בספרדית] שהורגת התינוקות [...] תכף שנוולד הוולד שים בפיו אבר ברית מילה של אביו (רח"ו, ספר הפעולות, רטז). ... לנכפה [לריפוי אדם הסובל ממחלת הנפילה], יקחו נער א' [אחד] שמימיו לא ראה קרי ויוציאו ממנו שכבת זרע, ואותו הקרי ושכבת הזרע ימשחו בו שפתותיו של החולה ומעולם לא יחזור החולי ההוא (שם, שכה)".

ודוגמה נוספת מהספר "תולדות האר"י": "מעשה באישה אחת מקשה לילד [ללדת] שהייתה בסכנה ובאו קרוביה לבית הרב לעשות לה תיקון להצילה. ויען הרב [האר"י]: אמת הוא שהיא בסכנה ושני בנים יש לה בבטנה ויש לה תיקון אם ימצא. א"ל [אמר לו, לאר"י] יגיד לנו מה אמר להם התיקון הוא שיבוא איש שלא ראה טיפת קרי מימיו ויתן בריתו בפיה ומיד תלד ותינצל. א"ל מי זה האיש ונלך אליו. א"ל יודע אני ואין לי רשות לגלותו שלא להוציא לעז על אחרים. אבל זאת עשו והוציאו כרוז בכל העיר מי האיש אשר יודע בעצמו שלא ראה טיפת קרי בימיו, יבא ויציל ג' נפשות מישראל [את האישה המתקשה ללדת ואת התאומים שבבטנה]. בן עשו. וכששמע הגאון מוהר"ם [מורנו הרב משה] גאלנטי הזקן, מיד קם ובא עמהם ונתן בריתו בפיה ומיד ילדה" (ספר תולדות האר"י, מהדיר מאיר בניהו, מכון בן צבי, עמ' 224-225). ואין צורך הרבה לדבר אחר מעשה נגעל ותועבה זה!

ואחתום בדבריו המדויקים של פרסיקו בסיכום מאמרו הנוכרי: "אז קודם כל מעניין אותי לדעת אם מי שמאמין לכל מה שר' חיים ויטל כתב על העולמות העליונים, או לכל מה שנכתב בשם האר"י על אלה, מאמין גם למה שהם כתבים על רפואת חולים. ומעניין אותי אם הוא מאמין, האם ינסה הוא את עצותיו של ויטל או האר"י לרפואה שלמה, ואם לא מאמין, איך הוא מתרץ לעצמו שויטל, תלמידו הבכיר של האר"י, או האר"י עצמו, היו יכולים להגות דברי הבל מטורפים שכאלה מחד, ומאידך לגלות את האמת על האינסוף ברוך הוא... אבל זאת הערה צדדית". ועל זה נאמר, "עד מתי פתים תאבהו פתי ולצים לצון חמדו להם וקסילים ישנאו דעת" (משלי א, כב).

”עוד מתועבות ומעללי חיים ויטאל”

והנה בספר הפעולות של חיים ויטאל (עמוד רצב' אות קק): כתב: ”להוריד מלאך עליוני ושמו צטיאאל, וירד רוכב על אריה ובידו מטה נחושת, ויש עליו כמו קובה לבנה – אם יבוא צריך שתאמר לו שישמור מכל הרוחות שבפנים ושבחוץ, ותעשה מה שתרצה, וזו היא ההשבעה שלו”. עוד כתב לאחר מכן, ”להטיל שלום בין איש לאשתו, תכתוב אלו השמות ושים תחת מפתן הבית ויעשו שלום, ואלו הם השמות: ”להלל, שאל, החחחחח, בל, העוד, צמעא, פורומע, והילההצח”. ע”כ.

והנה מכאן למדים אנו, שמלבד שכל הדברים שכתובים בספר הפעולות לויטאל, אינם אותם הדברים אשר היו כתובים בספר הרפואות הנזכר בשם רבינו הבאנו הדברים במאמר הקודם, וכבר הסברנו כי נגנו מן העולם. עוד למדים אנו כי ויטאל לא רק לימד על מנת לדעת את המשפטים של הווי ההזיות, אלא עשה מעשים בפועל והורה לאחרים לעשות מעשים בפועל כמו שהוא מעיד בספרו הנ”ל עשרות פעמים. וכתוצאה מדבריו, קמו המון מבשפים בדורינו שמורים לעשות קמיעות, סגולות לישועה, הסרן העין הרע מאגית ומכוערת של אומת הצאבה הידועה לשמצה.

שהרי אם ראש הקבלה האלילית והארורה שחרפה בעצמות הבורא, מורה לעשות קמיעות, וגורם לבני אדם לחשוב שאפשר להטיל שלום בין איש לאשתו על ידי שמות יפאנים או מגן משולשים, או חרטוטי מקלדת, מה זה אומר על ממשיכי דרכו? והרי מוכח שכל לימודו של ויטאל היה מספרי היוונים והבבליים אשר המשיכו את האמונות הכוזבות של אמונת הצאבה. וכן כל הקבלה החדשה הלורייאנית והזוהרית הטמאה והארורה מפי הגבורה, כולה בנויה סביב יסודות אומות הצאבה, ממשיכה דרכי המצרים, היוונים, והכופרים, שה' יצילנו מהם אמן. ונביא כאן עוד כמה מתועבותיו של ויטאל, ובכך אחת ולתמיד ידעו הקוראים מי זה היה האיש.

דוגמה א’: (עמוד קנח אות כח): **”אם תמשח** [כלומר אדם צריך למשוך על] **דדי הנערה בחלב חזיר, קודם שתדע זכר, לא יגדלו יותר**” [שדיה]. [כלומר בפתרנו של ויטאל, לא רק שיש כאן האמנה בכח מאני ומיסטי שנלמד מאמונות הצאבה, ולא רק שיש כאן לימוד הזיות, אלא שדבר זה לכשעצמו נובל בסטיה חמורה. שלכל הפחות היה צריך להזהיר, שהנערה תשים על עצמה. אבל יש כאן הוראה שאחר יעשה לה את המעשה הנורא הזה. הפתרון שלו בעצם בא לתת מענה לנערה שגדלו לה שדים גדולות בגיל קטן – ההורים פחדים שזה יפריע לה בחיים ויש פתרון צריך שמישהו יקח חלב של חזירה, וימרח לה על השדים לפני שתהיה עם גבר אחר. וזו הוראה שפעולה זו אינה בגדר הטבע. מזה שאמר ”קודם שתהיה לזכר”, כלומר יש כאן פעולה מסתית שהחלב יכול לעבוד בצורה מאגית קודם שתבעל לזכר].

דוגמה ב’: בעמוד שכא כותב ויטאל בספר הנזכר: **”לנכפה** [מחלת הנפילה], **יקחו גער אחד שמימיו לא ראה קרי, ויוציאו [בני אדם] ממנו שכבת זרע**. [כלומר ישפשו את אבר מינו בכח], **ואותו הקרי והשכבת זרע ימשחו בו שפתותיו של החולה, ומעולם לא יחזור לו החולי ההוא**” [ואיני

מבין, כיצד ניתן להעלות דברים אלו על כתב, לא מספיק שיש כאן טראומה לילד, לא מספיק שיש כאן האמנה בכח מאני, עוד יש כאן התערבות ונגיעה של בני אדם אחרים שהם צריכים להוציא לו שכבת זרעו! ומה יעשה הנער ולא יחטא?]

דוגמה ג': אזהרה חמורה לפני הקריאה - לא להמשיך למי שלא מסוגל:

בספר הפעולות הנזכר כותב ויטאל דבר מזעזע נורא, וסטייתי ברמות הקשות ביותר שאפשר לתאר, ובאמת שאם לא הצורך להוכיח את השקר הנורא שנכנס בדת ישראל, לא הייתי מעלה הדברים אפילו על הכתב. אבל אין ברירה ועלינו להציג הדברים. וזה לשונו (עמוד רטז אות רס): "ליזהר מן הכרושא שהורגת התינוקות ... תכף שנולד הוולד שים בפיו אבר ברית מילה של אביו". ע"כ.

והנה ראשית כל אציין שחפשתי ולא הצלחתי להבין מה זה שכתב, "בורושא", ואחר יגיעה קצרה נחרדתי עד עמקי נפשי, והדברים גרמו לי לבחילה נוראה עד שהוצרכתי לירוק לתוך כוס מרוב הבחילה והצער הנורא. "בורושא" בפי ויטאל היא כנראה - "לילית", כלומר היא שם כינוי ללילית הפגאנית המתועבת אונסת הבחורים ושוכבת עם התינוקות! ורק לאחר שהצלחתי להבין שהמילה, "בורושא" הכוונה ל - "לילית" או לדבר הקשור אליה כגון הכישוף והחולי וכו', רק אז הצלחתי להבין את הזימתיות הכתובה כאן, ואת הסטיה שגובלת בפדופיליה ארוורה לכל דבר. ולא רק זו בלבד, אלא שלמרבח התדהמה, ויטאל בעצמו לקח נערים קטנים ונתן להם לשים את הברית שלהם בתוך פה של תינוקות שרק נולדו!!! וזו פדופיליה מהחמורות שאי פעם שמעתי!

ומהיכן אני יודע שמדובר בלילית המצחינה והאלילית של המכשפים? מכיון שכתב ויטאל בספר הפעולות (עמוד קמ אות מא): "בענין לילית ההורגת את הילדים מבן שמונה ימים ללידתם ובלעז [נקראת] "בורושא". ע"כ. כלומר המחלה הזו נקראת "בורושא", היא על שם קנאתה של לילית או מדובר בה ממש. בכל אופן למדים אנו מכך שזה קשור קשר ישיר ללילית הפגאנית של המכשפים הזוהרים וממשיכי דרכם.

וממשיך ויטאל וכותב דבר מחריד ומזעזע כל אדם! וז"ל: "בענין לילית ההורגת את הילדים מבן שמונה ימים ללידתם ובלעז [נקראת] "בורושא ... גם ניסיתי [לעשות רפואה] אז, ושמתי אבר מילת נער קטן בפי הילד תכף כשנולד טרם שיינק ... ואמנם פעמים אחרות עשיתי כל הנ"ל וגם דברים אחרים ... ואלו הם, לשים אבר מילת אבי הנולד עצמו בפי הילד טרם שיינק". ע"כ.

כלומר ויטאל שנטה אחר המאגיה והאלילות, מעיד וכותב בקולמסו, שלא רק הוא הורה לדחוף ברית של אבות לתוך פה וולדות שרק נולדו לעולם, אלא הוא בעצמו לקח נערים קטנים ודחף את איבר מינם לתוך תינוקות שרק נולדו. וזה מעשה סטיה מן החמורים שהיו בדת ישראל.

ברמת המושגים שלנו, אם אדם ישמע לדברי ויטאל ויעשה חלק מן התועבות הללו היום, ראשית כל עליו להזעיק מיד משטרה ולדווח על העושה פעולות אלה בכל מאמציו, שכן מדובר בהרס מחשבתו, בחורבן סטייתי, וזה בין הדברים החמורים ביותר שידעה דת ישראל, ובפרט ממי שמוחזק לראש הקבלה המזוהמת והארורה.

העונשים האמורים בחוק על המעשים הללו: במידה וגיל הקורבן הוא מתחת לגיל 18 אך גבוה מגיל 14 – העונש המקסימלי הינו 4 שנות מאסר. במידה וגיל הקורבן הוא מתחת לגיל 14 – העונש המקסימלי יהיה 7 שנות מאסר. במידה וגיל הקורבן הוא מתחת לגיל 16 – תחשב העבירה כעבירת מעשים מגונים בנסיבות מחמירות שהעונש המירבי בניגה הינו עד 10 שנות מאסר. כלומר, אם מישוהו יעשה את הפעולה המזוהמת שויטאל אמר לעשות, צפוי לו עונש מאסר עד 10 שנים. וכמובן מי שעשה דבר כזה או יעשה עלינו מיד לדווח עליו לגורמים הרלוונטיים ולדאוג למעצרו, ואין רחמנות על פושעים ארורים ומתועבים שמתעללים בילדים מסכנים וחסרי ישע.

דוגמא ד: כך הוא כותב (חלק ד' עמוד קנז): " ... והנה אבאר הסגולות אשר ייעדתי לי. אם תמשח פניך בחלב הדוד תחכם. [כלומר לפי הויה זו, על ידי כח מסטי שיש בחלב הדוב, האדם יהפוך להיות חכם. וזה בדיוק כמו לטעון שעל ידי שעבכביש יעקין אותך תהפוך להיות ספידרמן] ... אם תשא מעט מביצת הדוכיפת ומלשונו תצליח בדרכיך. [כלומר ההצלחה של האדם תלויה בביצת דוכיפת והלשון שלו. וכמובן דברים אלו הם פרו נצרות ויותר חמורים מעניני עבודה זרה, שכן דברים אלו קשורים קשר ישיר לאמונות הצאבה] ... אם תשים לב ארנבת או לב הכלב באבנטך, לא יזיךך כישוף". ע"כ.

כלומר, ויטאל מודה שיש כח לכישוף ואף מלמד בני אדם להיות יראים מן הכישוף. ובכך נמצא שויטאל מודה בכח עבודה זרה שפועל בעולם, כלומר ויטאל מייחס חשיבות עצומה לעניני עבודה זרה, ואף ירא ממנה כאילו יש בעניני עבודה זרה איזה שהוא כח מאגי או מיסטי לפעול על האדם, ובמילים אחרות, יש עוד אלוה לעולם.

וכבר כתב רבינו הטהור הרמב"ם (רמב"ם הלכות עבודה זרה פרק יא הלכה טו - טז): " ... המכשף חייב סקילה, והוא שעשה מעשה כשפים, אבל האוחז את העינים והוא שיראה שעשה והוא לא עשה לוקה מכת מרדות, מפני שלא זו שזאמר במכשף בכלל לא ימצא כך הוא ולא שניתן לאזהרת מיתת בית דין הוא ואין לוקין עליו שזאמר מכשפה לא תחיה. ודברים האלו כולן דברי שקר וכזב הן, והם שהטעו בהן עובדי כוכבים הקדמונים [כמו הצאבה] לגויי הארצות, כדי שינהגו אחריהן, ואין ראוי לישראל שהם חכמים מחוכמים להמשך בהבלים אלו, ולא להעלות על לב שיש תועלת בהן, שזאמרו "כי לא נחש ביעקב ולא קסם בישראל", וזאמרו "כי הגוים האלה אשר אתה יורש אותם אל מעוננים ואל קוסמים ישמעו ואתה לא כן" וגו'. כל המאמין [המאמין בלבד] בדברים האלו וכיוצא בהן ומחשב בלבו שהן אמת ודבר חכמה אבל התורה אסרתן אינן אלא מן הסכלים ומחסרי הדעת ובכלל הנשים והקטנים שאין דעתן שלימה, אבל בעלי החכמה ותמימי הדעת ידעו בראיות ברורות, שכל אלו הדברים שאסרה תורה, אינם דברי חכמה, אלא תהו והבל, שנמשכו בהן חסרי הדעת, ונטשו כל דרכי האמת

בגללן, ומפני זה אמרה תורה כשהזוהרה על כל אלו החבלים, "תמים תהיה עם ה' אלהיך". ע"כ דברי רבינו הטהור ומבואר יוצא, שרק מי שמאמין בלבד בכח כישוף הרי הוא סכל מן הסבלים ואין בו שום דעת. ואם חיים ויטאל שהוא בעצם המשענת של כל עולם הקבלה, האמין בהבל הכשפים והיה ירא מהם, למד מדעות שנלחם בהם אברהם אבינו, מה הדבר מלמד על כל הקבלה האורורה?]

דוגמה ה': "אם יבושל שן הפיל עם שורש היברוח שש שעות וכו'". [הנהגה כל הענינים הללו עם שורש היברוח, אלו דברים הנוכחים בספרי עובדי עבודה זרה הצאביים שהזכיר רבינו לעיל הבאנו הדברים במאמר הקודם].

דוגמה ו': ובעמוד שכא כותב ויטאל בספר הנוכח: "לנכפה, יקחו נער אחד שמימיו לא ראה קרי, ויוציאו [בני אדם] ממנו שכבת זרע. [כלומר ישפשופו את אבר מינו בכח], ואותו הקרי והשכבת זרע ימשחו בו שפתותיו של החולה, ומעולם לא יחזור לו החולי ההוא. [ואינו מכין, כיצד ניתן להעלות דברים אלו על כתב, לא מספיק שיש כאן טראומה לילד, לא מספיק שיש כאן האמנה בכח מאגני, עוד יש כאן התערבות ונגיעה של בני אדם אחרים שהם צריכים להוציא לו שכבת זרע. ומה יעשה הנער ולא יחטא?].

דוגמה ז': בעמוד 33 בספר הפעולות כתב ויטאל, "להחזיר דבר ליושנו, ולדבר עם המת, יעיין במקום קן עורב ויקח הביצים ויבשלם היטב, עד שיהיו קשים... ושומר זאת האבן ושימה על מת וידבר אליך מה שתדעה. [והנהגה מוכח וברור שויטאל בדברים אלו עבר על איסור הרישה אל המתים, כמו שאמר בתורה (דברים פרק יח פסוק י - יג (פרשת שופטים): "לֹא יִמָּצֵא כֶּךָ מִעֵבֶר בְּנוֹיְכֶם וְכֹלֵךְ בְּאֵשׁ קֶסֶם קְסָמִים מְעוֹנָן וּמְנַחֵשׁ וּמְכַשֵּׁף: וְהָכֵר חֵבֶר וְשֵׂאֵל אוֹב וְיִדְעוּנִי וְדַרְשׁ אֱלֹהֵי־הַמָּתִים: כִּי־תִזְעַבְתָּ יְהוָה כִּלְעֵשָׂה אֱלֹהֵי וּבְגִלְלַת הַתּוֹעֵבֹת הָאֵלֹהִים יִהְיֶה אֱלֹהֶיךָ מוֹרִישׁ אוֹתָם מִפְּנֵיךָ: תִּמְסִים תְּהִיֶּה עִם יְהוָה אֱלֹהֶיךָ". וכתב רבינו הטהור (ספר המצוות לרמב"ם מצות לא תעשה לה): "והמצוה הל"ח היא שהזוהרנו משאול ספור מן המתים כמו שיחשבו אשר הם מתים באמת ואף על פי שהם אוכלים ומרגישים ויחשבו שמי שיעשה כך וילבש כך יבא אליו המת בשניה ויאמר לו מה שישאל ממנו. והוא אמרו ית' (שופטי' יח) לא ימצא כך וכו' ודורש אל המתים".

דוגמה ח': עוד הזיה שכותב ויטאל בספר הפעולות (עמוד רעט אות קסר): "לרואה ואינו נראה - לך לקן העורב ותהרוג אחד מן אפרוחיו הקטנים בשעה שלא יראוך אביו או אמו. ותגעוץ מסמר ברזל בקרקע הקן, וקשור האפרוח במסר עם חוט של ברזל כדי שלא ישליכהו אבין מחוץ לקן, ועל ידי כן ילך אביו ויביא אבן אחת וישימנה על בנו המת כדי שלא יראהו מת, ואחר ב' או ג' ימים לך שם ותמצא שכבר הביא את האבן וקחנה ושימנה תחת לשונך ותראה ולא יראוך". ע"כ הציטוט מן המקור.

והנהגה מה שקראנו כאן הוא בגדר התעללות בחיות ורצח בעל חי לכל דבר! לצורך הדוגמה, אם מישהו יעשה דבר נורא שכזה היום כמו שמורה לעשות חושך אליהו, הוא יעבור על חוק צער בעלי חיים (הנהגה על בעלי חיים), התשנ"ד-1994, והוא חוק ישראלי הקובע איסורים והגבלות בנוגע לפגיעה בבעלי חיים, ביניהם איסור על עינוי, התעללות, ארגון קרבות בין בעלי חיים, העבדה מוגזמת והמתה ברעל.

החוק קובע עונשי מאסר לעוברים עליו: שנה על העבדת בעלי חיים והמתתם שלא כדין, ושלוש שנים על עינוי בעלי חיים והתאכזרות אליהם. כל מה שהותר בחוק להמתת בעל חי הוא רק לצורכי "אכילה", כלומר לשחוט כדת וכדין. אבל "עורב" הוא סוג של זן לא כשר לאכילה, ולכן אין שום מציאות בעולם שיטען הרוצח את העורב שהוא רצח את העורב בשביל אכילה. בכל אופן, השומע לויטאל, צפוי לו עונש של שנה במאסר, וזהו מעשה אכזרי מתועב אלילי ופגאני לפני הבורא, התעללות בחיות, חילול ה' יתברך ועוד ועוד.

"מה הסיבה ש - נחמן ביזה את רבינו הטהור הרמב"ם?"

ונחתום במה שנדבר בו עוד בהמשך ונקדיש לכך סדרת מאמרים מיוחדת במינה. והוא מה שכתב ר' נחמן מברסלב בספרו חיי מוהר"ן (אות תי') וביזה את רבינו הרמב"ם ביוזון גדול במילים אלו: "ופעם אחת בראש השנה, דיבר רבינו ... גם כן מזה, מגודל האיסור ללמוד אלו הספרים המפרשים את התורה על פי דרכי המחקרים, כגון ספרי האבן עזרא, וכפרט הפרוש הרע שעליו, הנקרא מרגלית רעה, וספרי הרלב"ג, שמפורסם לכל מה שכתוב בו כנגד התורה, שחיב אדם לקרוע כששומע חס ושלוש דיבור אחד מדברים כאלה, וכיוצא בזה שאר ספרים ההולכים בדרך הזה. אשר כל ההקדמות שלהם לקחו מאריסטו היון ימח שמו ונימח זכרו, ושאר האפיקורסים המפורסים שהיו קצתם קודם חכמי התלמוד וקצתם בימיהם ... וכל מקום שזכרו רבותינו ז"ל "אפיקורוס" כוונתם על מי שנמשך לדרכיהם ולסברותיהם [כלומר, נחמן אומר שכל מי שרק יזכיר את אריסטו, אפלטון, גליוס, כל אלו מי שמביא אפילו סברא מהם הוא אפיקורוס] אשר על כן גם שאר הרשעים ... ואיך יעלה על דעת מי שרוצה להיות יהודי לעין בספרים כאלו הבנויים על יסודות רעים של אפיקורסים מפורסמים." ע"ב.

והנה מבואר מדבריו, שכל מי שילמד מאריסטו אפלטון וגליוס וכיוצא בזה, אפילו יביא סברותיהם ולו הקטן ביותר, הרי הוא קלקל, השחית את עם ישראל.

וכמובן שיש להרחיב בתגובה לדברים הללו, אבל בקצרה נאמר, "שכל מה שהביא רבינו הרמב"ם את השקפותיהם של אריסטו וכו', כל זה דווקא באותם הדברים שלא סותרים את אמונת היחודה, ולא פוגמים בשום חלק מן התורה, וחכמה בגוים האמן, כלומר, יש בדברי הגוים הרבה דברי מוסר וחכמה מועילים לחיים, כי בסופו של דבר גם להם יש תבונה ושכל. אולם היכן שאריסטו נטה מדרך הישר וסבר שאין תחיית המתים, הרמב"ם כתב עליו ששנה שגיאה גדולה מאוד וזאת מחוסר האמנתו בניסי ה', מכיון שרבינו הרמב"ם לא מכחיש ניסים, אלא מרחיקם בלבד כמה שאפשר אם לא שכתוב מפורש בתלמוד, "נעשה נס"!

בכל אופן רבינו הרמב"ם הטהור כאשר מביא את אריסטו, לא מביא את דבריו הנוגעים למאניה ולמיסטיקה הארורה, אלא רק את הדברים המידותיים בלבד. אבל הפלא ופלא, ר' נחמן כותב באותו מקום, שיש ללמוד רק מספרי הזוהר הטמא ומספרי ארי. ואולם נשאל שאלה, מי "הפיץ" את תורתו של ארי? חיים ויטאל. והנה נתבונן מהיכן למד ויטאל את מה שלימד בספריו, ואת מי הוא הביא ולמד ממנו בעצמו.

כתב חיים ויטאל בספר הפעולות (מהדורת הדפסה תשע"ד עמוד קסז): "אמר אפלטון הפאונראה הרומית כשיתלה על הנער הנכפה יבריאהו ... ושתית מים לבעלי כאב הגרון דרך קנה פי הטבעת הגדולה של הזאב ירפא מן המחנקים ... והחוטים האדומים אשר יעלו מארגמן הים כשיחנקו במ האפעה ויכרכו בצוואר מי שיש לו כאב בגרון יבריאהו ... ואמר גלינוס, אם תשין האלום תחת מראשותיו של הישן, יסיר ממנו הפחד ... ואמר גלינוס ואריסטו, אם תקח ראש עטלף ותתלנו על האדם ימנע ממנו השיבה בכל עת היותו עליו ... אם יעוורו עיני אפרוחים ... יביאו עשב ויתרפאו בג' ימים [כלומר שהאפרוחים עצמם יביאו]". ע"כ.

וכעת, אם ר' נחמן פסל את רבינו הרמב"ם ואת ספרו הגדול מורה הנבוכים בעבור שהביא שיטותיו של אריסטו כאשר הם מתאימות עם התורה וחוקותיה. מה יענו אותם הפוסלים את ספרי רבינו בגלל דבריו אלו, כאשר נציג בפניהם את דברי חיים ויטאל שלא מביא את דברי השכל הישר מאותם האמרות של אריסטו, אלא מביא מדבריהם של אותם יוונים שמגנה ר' נחמן בעצמו! ומה הוא מביא? את הכישופים והסגולות שכנגדם כתב רבינו בספר מורה הנבוכים! ולפי שיטת ר' נחמן מבואר יוצא, שאסור לקרוא בכל ספרי ארי או ויטאל, משום שהוא למד מן היוונים.